

mängd. (Fig.) *U. penningar*, utgifva penningar frikostigt, slösaktigt. — Äfv. *Strö ut.* — *Utströende*, n. 4.

UTSTRÖMMA, v. n. 1. 1) Strömmande, i stor massa, i ymnighet utflyta. *Donauflodens vattenmassa u-r i Svarla Hafvet.* En fors af blod u-de ur säret. — 2) Utgjuta sig liksom en ström. *Ljuset u-r ifrån solen.* — 3) (fig.) a) Utkomma i stora skaror. *Folket u-de ur kyrkan.* — b) Utgå, härleda sig (ifrån). *Allt godt u-r ifrån Gud.* — Äfv. *Strömma ut.* — *Utströmande*, n. 4. o. *Utströmning*, f. 2.

UTSTUDERA, v. a. 1. 1) Utgrunda, utforska. *U. en persons karakter.* — 2) Uttänka, väl öfvertänka. — *U-d*, part. pass. *U. elakhet; grymhet. U. bof, skålm.* utlärd.

UTSTYR, n. sing. Se *Utstyrsel*.

UTSTYRA, v. a. 2. (t. *ausstern*) 1) Gifva utstyrsel. *Han u-rde henne hederligt.* — 2) (fig.) Förse, pryda, utstoffa. *U. en bok med illustrationer.* — Äfv. *Styra ut.*

UTSTYRSEL, m. sing. 1) Kläder, husgerådsaker och bohagsting, som en fader gifver sin dotter till egendom, då hon skall träda i äkten-skap. *Han gaf henne till u. . . . Hon har fått en vacker u.* — 2) (fig.) Yttre tillbehör, pryd-nader, hvarmed något förses. *Bokens u.* (papper, tryck, omslag, o. s. v.) är elegant.

UTSTÅ, v. a. 2. (böjes som *Stå*) 1) Lida, genomgå. *U. sitt straff. U. förföljelse.* *Han har u-llt mycket ondt.* — 2) Uthärda. Brukas i denna bem. mest neutralt. *Jag u-r icke längre. Han kunde ej längre u. dermed.* — För denna bem. äfv. *Stå ut.* — *V. n.* Skjuta fram, vara fram-stående. *Nyttjas sålunda mest i part. pres. Ut-stående läppar, ögon. U. del.* — *Utstående*, part. pass. Som man utstått, lidit. *Efter u-et straff.*

UTSTÄLLA, v. a. 2. 1) Utflytta och ställa. *U. en stol på gården.* — Äfv. *Ställa ut.* — 2) Ställa, lägga fram (saker, varor) för allmänheten till påseende eller inköp. *U. tafflor, konstsaker,* o. s. v. — 3) Postera någon på ett ställe. *U. på post, i försåt. U. folk att spionera på någon.* *Man hade u-llt folk, som skulle anfälla mig.* — 4) Anvisa, meddela, hänvisa. *U. en vaxel på någon, draga vaxel &c. U. anmärkningar, be-svär till ens förklaring, gifva del af &c. U. ett mål till vidare undersökning, uppskjuta det &c. En post i räkning, som blifvit u-llt till verifikation, hvarå fordrats v. — U. sig, v. r. Blottställa sig. U. sig för åtlöje. — U-llt.* part. pass. (fam.) *Illu u., illa utsatt, illa deran, i svår, farlig, brydsam belägenhet. — Utställan-de, n. 4. o. Utställning, f. 2.*

UTSTÄMPLA, v. a. 1. Med stämpel märka (träd, som äro utsedda till fällning). — *Utstäm-pling, f. 2.*

UTSTÄNGA, se *Utestänga*.

UTSTÖRTA, v. n. 1. Se *Störta ut.* — *V. a. 1.* Våldsamt utkasta, utyräka. *U. någon genom fön-stret på gatan.* — Äfv. *Störta ut.*

UTSTÖTA, v. a. 2. 1) Stöta till någon, så att han far ut. *U. en person ur rummet.* Har äfv. sak till objekt, t. ex.: *Han u-llte asken i sjön.* — 2) Plötsligt, kort och häftigt yttra, låta höra. *U. ett skri, ett jemmarop. U. en suck. U. förbannelser. U. toner ur trumpetnen.* — 3) Genom stötning utdriva. *U. bottnen ur en bytta. U. ens öga.* — 4) (fig.) a) Våldsamt eller skymf-ligt utesluta (ur ett samfund, sällskap, o. s. v.). *Han blef utstött ur orden, ur sällskapet.* —

b) Sticka ut, uttränga någon ur en persons yn-nest. — För bem. 1 och 3 äfv. *Stöta ut.* — *Utstött*, part. pass. (fig.) *U. ur alla hederliga människors sällskap.* — *Utstötande, n. 4. o. Utstötning, f. 2.*

UTSUDDA, v. a. 1. Med sudd, genom suddning utplåna. *U. något skrifvet, ritadt.* — Äfv. *Sudda ut.* — *Utsuddning, f. 2.*

UTSUGA, v. a. 3. (böjes som *Suga*) 1) Ut-draga genom sugning. *U. gift, blod ur ett sår.* — Äfv. *Suga ut.* — 2) (fig.) a) Genom förtryck, utpressning, betungande skatter utarma. — b) För-taga all saft, must; utmergla, utmagra. *Dessa träd u. jorden.* — *Utsugande, n. 4. o. Utsugning, f. 2.*

UTSUPA, v. a. 3. (böjes som *Supa*) Se *Su-pa ur*.

UTSVARFVA, v. a. 1. Uthålla genom svarf-ning. — Äfv. *Svarfva ut.*

UTSVETTA, v. a. o. **UTSVETTAS**, v. dep. 1. Genom svettning gifva från sig. *U. blod.* — *Utsvettning, f. 2.*

UTSVULTEN, se *Utsvälla*.

UTSVÄFNING, f. 2. Omättlighet i sinlig njut-ning, isynnerhet vållust och dryckenskap. *U-ur förstöra helsen.*

UTSVÄFVA, v. n. 1. (fig.) a) Utan hejd och måtta öfverlemnna sig åt sinliga njutningar, isyn-nerhet vållust och dryckenskap. *U. i kärlek.* — b) (i tal eller skrift) Afvika från ämnet. För denna bem. oftare *Sväfva ut* (S. ut ifrån äm-net). — *U-nde*, part. pres. Som öfverlemnar sig åt utsväfningar. *En u. yngling. Föra en u. lefnad.*

UTSVÄLLA, v. n. 2. Höja, vidga ut sig gen-om svällande. — Äfv. *Svälla ut.*

UTSVÄLTA, v. a. 2. o. 3. (böjes som *Svälta*) Se *Uthungra.* — Äfv. *Svälta ut.* — *Utsvul-ten*, part. pret. o. adj. Genom svält alldeles utmerglad. — *Utsvältning, f. 2.*

UTSY, v. a. 2. Brodera med nål. — Äfv. *Sy ut.* — *Utsyende, n. 4.*

UTSYNA, v. a. 1. o. 2. Utse och stämpla (träd, skog) till fällning. — Äfv. *Syna ut.*

UTSYNING, f. 2. I. Brodering med nål.

UTSYNING, f. 2. II. Förrättningen, då träd, skog utsynas.

UTSYNINGSMAN, m. 3. pl. — män. En, som förrättar utsyning af skog.

UTSYNINGSMÄRKE, n. 4. — **STÄMPEL**, m. 2. pl. — *stämplar*. Märke, stämpel, som be-gagnas vid utsyning af skog.

UTSYSSLA, f. 1. Se *Utgörösmål*.

UTSÄ, v. a. 2. 1) Till säning använda. *En tunna råg ur u-dd på denna åker.* — Äfv. *Sä ut.* — 2) (fig.) Anstifta. *U. tvedrägt, oenig-het. — Utsäende, n. 4. o. Utsäning, f. 2.*

UTSÄGA, v. a. 1. Genom sägning uttaga, be-fria. *U. ett fartyg ur isen.* — Äfv. *Säga ut.*

UTSÄLD, se *Utsälja*.

UTSÄDE, n. 4. Säd, som utsås. *En tunnna u. Han har 50 tunnors u., utsår årligen 50 tunnors.*

UTSÄDESRÅG, m. sing. Råg till utsäde. — I samma mening säges äfven *Utsädeshvete, -korn, -hafre, -vicker, -spannmål, o. s. v.*

UTSÄGA, v. a. 2. (böjes som *Säga*) Se *Ut-tala.* — Äfv. *Säga ut.* — *Utsägande, n. 4. o. Utsägning, f. 2.*

UTSÄLJA, v. a. 2. (böjes som *Sälja*) 1) Gen-om försäljning i smärre partier afyttra alltsam-mans af något. *Han har utsålt hela sitt lager.*